

ἀγριόκαμα τό, ἀμάρτ. ἀγριόκαμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κάμα. Διὰ τὸ α' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀγριόκαμαν πβ. ἄγριος παρὰ τὸ γριός.

Πολὺ μεγάλη καῦσις, κάψιμο, τὸ δποῖον ἀφανίζει τὰ πάντα χωρὶς ν' ἀφίνη τίποτε. Συνών. ἀγριοκάψιμο.

ἀγριοκάναρο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κανάροι.

Τὸ μικρὸν πτηνὸν ἀκανθυλλὶς (*acanthis carduelis* ἢ *ringilla carduelis*) ἔχον ποικίλον χρωματισμόν. Συνών. γκαθοπούλι, τουρκοπούλι. [**]

ἀγριοκανναβούρι τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κανναβούρι.

Πιθανῶς ἡ ἀγρία κάνναβις τοῦ Διοσκορ. (3,156), ἡν συνήθως ἔξηγον ἀλθαίαν, ἥτοι ἡ ἀλθαία ἡ κάνναβις (*althaea cannabina*) τῆς τάξεως τῶν μαλαχωδῶν (*mallowaceae*). Πβ. δεντρομολόχα. [**]

ἀγριοκαπνὸς δ, ἀμάρτ. ἀγριοκαπνὸς Θεσσ. Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καπνός.

Ἄγριοχορτὸν τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), ἀστερίσκος ὁ φύλυδρος (*asteriscus aquaticus*), ὅμοιος πρὸς τὸ φυτὸν καπνόν. Χρησιμοποιεῖται πρὸς θεραπείαν τοῦ ὀνυχοπόνου ἡ τῆς παρωνυχίας. Πβ. ἄγριος καπνὸς (ἰδ. καπνός), ἀγριοτούρνο, καρφόχορτο. Συνών. ἀγριοκομπεά, νυχάκι. [**]

ἀγριοκαπταρεὰ ἡ, Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καπταρεά.

Φυτὸν τὸ παρ' ἀρχαίοις ἀπόκυνον ἡ κύναγχον τῆς τάξεως τῶν Ἀσκληπιαδῶν (*Asclepiaeae*), μαροδενία ἡ δρυοφυῆς (*marsdenia erecta*), θάμνος ὅμοιος πρὸς κάπταριν μὲ φύλλα βαρύοσμα. Συνών. ψόφος. [**]

ἀγριοκαρατερεὰ ἡ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Εἶδος εὐόσμου ἀκάνθης.

ἀγριοκάρδαμο τό, Πελοπν. (Αρκαδ. Λακων.) — Λεξ. Περιδ. Βυζ. ἀγριοκάρδαμος δ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κάρδαμο.

Ἄγριοχορτα 1) ἄγριοκαρδαμούδα, δ ἰδ. 2) ἄγριοσέλινο, δ ἰδ. [**]

ἀγριοκαρδαμούδα ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κάρδαμούδα.

Ἄγριοχορτα τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (*cruciferae*) ΠΓεννάδ. 464 καὶ 485 1) Τοῦ γένους τοῦ καρδάμου (*lepidium*) κάρδαμον ἡ δράβη (*lepidium draba*), ἡ τοῦ Διοσκορ. (2,186) δράβη. Συνών. βρομόλαχανο. 2) Τὸ ἀγριολαχανικὸν καφάκιον τὸ βαλάντιον (*capsella bursa-pastoris*), τὸ θλάσπι τοῦ Διοσκορ., οὗτινος «τὸ σπερμάτιον ἐμφερὲς καρδάμῳ» (2,185). 3) Τὸ φυτὸν καρδαμίδα (*erucaria aleppica*) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (*cruciferae*). [**]

ἀγριοκαρύδα ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καρύδα.

Τὸ φυτὸν ἀγριοβαρβάρα, δ ἰδ. [**]

ἀγριοκαρυδεὰ ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καρυδεά.

Ο ἀᾶλανθος τῶν κηπουρῶν τοῦ γένους τοῦ ἀᾶλανθου τῆς τάξεως τῶν ξανθοξυλωδῶν (*xanthoxylaceae*), ἀᾶλανθος ὁ ἀδενώδης (*ailanthus glandulosa*), μὲ ἄνθη δυσώδη. Συνών. βρομοκαρυδά. [**]

ἀγριοκάρυδο τό, ἀμάρτ. ἀγροκάρυδον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καρύδο.

Καρυδέα, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ἔχει πολὺ σκληρὸν κέλυφος. Συνών. πετροκάρυδο.

ἀγριοκαστανεὰ ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καστανεά.

1) Ἡ ἀγρία ποικιλία τῆς κοινῆς καστανεᾶς (*castanea vulgaris* ἢ *sativa*) τῆς τάξεως τῶν κυπελλοφόρων (*cupuliferae*) πολλαχ. Συνών. καστανεά. 2) Ἡ ἵπποκαστανέα ἡ κοινὴ (*aesculus hippocastanum*) τῆς τάξεως τῶν σαπινδωδῶν (*sapindaceae*), τῆς ὁποίας ὁ πρὸς κάστανον ὅμοιος καρπὸς εἶναι καὶ κτηνοτροφικὸς Στερελλ. (Ἄγραφ. Εύρυταν. Φθιῶτ.) [**]

ἀγριοκάστανο τό, Ἡπ. ἀγριοκάστανον Θράκ. (Άδριανούπ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) ἀγροκάστανον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κάστανο.

1) Ο τῆς ἀγριοκαστανεᾶς καρπὸς Ἡπ. Θράκ. (Άδριανούπ.) Πόντ. (Τραπ.) Στερελλ. (Αίτωλ.): Ἀγριοκάστανον ταῖς τὰ ζῷα, ἂμα βήχιν Αίτωλ. 2) Ἡ ἀγρία καστανέα Πόντ. (Τραπ.) [**]

ἀγριοκατσάριλας δ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κατσάριλας.

Ἡ ἀγρία ἐλαία.

ἀγριοκάτσελλος δ, ἀμάρτ. ἀρκοκάτσελλος Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἄγριοκατσέλλα (πβ. κατσέλλα). Διὰ τὸ α' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀρκοκάτσελλος πβ. ἄρκος παρὰ τὸ ἄγριος.

Ἡ ἀτιθάσευτος ἀγελάς: Δῆσε καλὰ τὸν ἀρκοκάτσελλον τὸν ἐν νὰ ξαπολυνθῆ (δέσε καλῶς τὸν ἀγριοκάτσελλον, διότι θὰ λυθῇ καὶ θὰ φύγῃ).

ἀγριοκατσίδα ἡ, Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. κατσίδα.

Ἄγρια αἴξ, ἀγρία κατσίκα: Πάνω σ τὰ δρῦ, σ τὰ βουνά, ἀγριοκατσίδα ἐγένητος (ἐπωδ.).

ἀγριοκατσίκα ἡ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κατσίκα.

1) Ἡ αἴξ ἡ ἀγρία (*capra aegagrus*) τῆς τάξεως τῶν διχήλων κοιν. Συνών. ἀγρίμι 2. 2) Ἡ ἵππος τῶν ἀρκ. ἀναφερομένη αἴξ ἀγρία, τεφρόχρονος μὲ ἀνοικτὰ κέρατα,

